

TURNUL

ION MĂRCULESCU

TURNUL

FILE DE JURNAL

TREI

(martie 2012)

Centaurul revine.

Centaurul este un pește însingurat care îmbătrânește.

Când îmbătrânesc, peștii își pierd memoria, uită regulile, se căznesc să-și aducă aminte ce trebuie făcut și, pentru că nu reușesc să găsească soluția ieșirii din încurcătura la care nu s-au gândit niciodată, eșuează, ajung pe nisipul țărmului. Se uită în stânga, se uită în dreapta, înainte și înapoi și, pentru că largul mării nu se mai vede, nu le mai rămâne decât să se zbată. Dar pentru cât timp?
Centaurii sunt niște pești care se zbat pe uscat!

**Cuvânt
înainte**

Cu ceva timp în urmă, în niște încercări literare, vorbeam despre un personaj care nu visa altceva decât să scrie tot timpul romane, un număr infinit de romane. Printre „romanele“ pe care voia să le scrie acest „personaj“ era și unul intitulat „Viața mea e un roman“.

Atunci mi se părea că această găselniță, aceea de a scrie un roman celebru cu acest titlu, ar putea fi cel puțin genială. Numai că, la scurt timp, în mod cu totul întâmplător, am băgat de seamă că piața de carte este invadată de astfel de romane cărora, mai nou, toată lumea le zice „Jurnale“. Uimitor este și faptul că acești povesto-trăncănitori au și un public cititor larg, pentru că lectura unui jurnal este un fel de a te uita pe gaura cheii ca să-i vezi autorului intimitatea jenantă, uneori chiar scandaloasă.

Apoi, din plictis și pentru că nu aveam altceva mai bun de făcut, m-am gândit că fiecare locuitor al planetei (și suntem vreo șapte miliarde!) ar putea să-și scrie propriul jurnal. Ba chiar mai mult decât atât, fiecare locuitor al planetei să scrie și jurnalul altuia, pe care, de fapt, nu-l cunoaște (asta este deja o meteahnă răspândită

printre mânuitorii de condei de pretutindeni!), despre care n-a auzit nimic notabil și nici nu știe cum îl cheamă și de unde este, pentru că, pur și simplu, acela nici nu există! Riscul, atât de clar și atât de ușor de înțeles, ar fi uriaș: într-o asemenea situație, numărul celor de pe Terra s-ar dubla din punct de vedere statistic, adică am deveni vreo paisprezece miliarde. În fața unei asemenea cifre stau și-mi imaginez cum ar arăta Pământul cu o așa aglomerare, paisprezece miliarde de suflete care se zbat pentru supraviețuire: criză de hrană, de apă, de bunuri strict necesare, înghesuială, călcatul în picioare, încăierări, lipsă de biblioteci în care să aibă loc atâtea jurnale (mai ales că unii autori au prostul obicei de a scrie ditamai cărțoaiele mari, groase și mai grele decât o cărămidă!). Cum ziceam, acesta ar fi un pericol mare. Și nu pot să mă abțin să spun: pericolul mai este și iminent pe deasupra! Apocalipsa despre care vorbea Sfântul Ioan din Patmos ar putea să fie chiar invazia imposibil de controlat a jurnalelor pe care le scriu azi oamenii în încercarea de a-și face cunoscute ifosele și faptele, de la cele mai nobile și mai mărețe, până la crize ordinare sau simple fâsâieli. Toate astea scrise cu îndârjirea celui care, când se apucă de treabă, nu se mai poate opri! Recomand a se citi Apocalipsa Sfântului Ioan!

Și, de ce nu, acest jurnal al meu, care nu e cu nimic mai prejos!

01. – Timpul trecut miroase a șoareci. N-am încotro și trebuie să recunosc că aceasta este o afirmație ciudată, chiar deplasată, întrucât poate contrazice atât teoria relativității, sau pe cea a stringurilor și chiar pe cea mai nouă, a membranelor, emise în ultimul timp de oamenii de știință, cât și alte teorii care de care mai ciudate, referitoare la timp ori alte chestii ce se întâmplă în jurul nostru.

Șoarecii sunt niște ființe stupide, dăunătoare și, așa cum am mai scris cândva cu multă ură despre ei, dacă se va întâmpla vreodată să mă reîncarnez, aș dori să-mi dedic toată viața și toate eforturile pentru stârpirea acestor creaturi pe cât de inutile și dăunătoare, pe atât de ticăloase, capitol la care îl întrec chiar și pe om. Pe unde trec, șoarecii produc doar pagube și nimic folositor. Sunt purtătorii unor boli dintre cele mai periculoase, de multe ori au răspândit epidemii devastatoare. Urina pe care și-o împrăștie peste tot ca să alunge orice altă ființă este înțepătoare la miros, îți intră în haine, în piele și nu poți scăpa de insistența ei nici dacă te speli din belșug cu săpun sau chiar cu acid.

Dar nu despre asta mi-am propus să vorbesc în aceste rânduri, ci despre un caiet maro îngălbenit de timp, impregnat cu un puternic miros de vechi și de șoareci, pe care l-am regăsit întâmplător și în care, aproape cu cincizeci de ani în urmă, făcusem câteva încercări literare. Caietul Maro avea (are) file dintr-o hârtie mai groasă, rezistentă și este îmbrăcat într-o imitație de piele. Mi-am adus aminte: l-am primit de la un specialist în legătorie de carte, al cărui fiu, cam slăbuț la învățătură, îmi era elev la școala generală.

Toate cele câteva povestiri regăsite în acel Caiet Maro au un miros agresiv, cum ziceam, nu doar de șoareci, ci și de timp. Un timp pe care-l uitasem și care-mi lasă sentimentul că nu ar fi în prezent și nu a fost niciodată al meu. Una dintre acele însăilări din acest caiet (datată 15 martie 1971) era intitulată „Turnul”, pe care, cu doar puține intervenții, o reproduc aici:

„Nu mai plânge atâta! zice tata. Nu plâng! Nu vezi că nu plâng?

Adevărul este că mama nu plânge. Observi asta numai dacă te uiți atent la ea, altfel ți se pare că lacrimile îi cad mereu pe colțul basmalei innodate sub barbă.

Tata stă cu spatele la soba veche din care au început să cadă cărmizile. Răsuște între degete actul de proprietate, o hârtie mare, îngălbenită de vreme, scrisă cu litere frumos arcuite, de un notar de pe timpuri cu talent de caligraf miniaturist.

Mai bine ai băga hârtia aia în foc, ne-am strânge lucrurile și am pleca de aici încotro am vedea cu ochii, zice mama. Taci, femeie! Am pleca și am scăpa de ei și de toate amenințările lor, continuă mama de parcă nici nu l-ar fi auzit.

Nu mai plânge! zice tata. Nu plâng, dar știi că o să te duci și tu acolo, sus, știi sigur că o să te duci și n-ai să mai vii, pe mine nu poți să mă minți, că eu te știu, te cunosc! Nu plâng.

Tata oftează. De ce taci? zice mama. Vezi, asta înseamnă că vrei și tu să te duci acolo, sus! Și, dacă ai să te duci, n-ai să te mai întorci. Cine s-a mai întors dintre cei care au plecat acolo? Nimeni!

Tata se scoală greu de pe scaun, deschide fereastra îngustă și se apleacă peste pervaz, în afară. Se apleacă prea mult, aproape să cadă, picioarele i se bălăbănesc în aer și îi vedem tălpile negre și sparte ale bocancilor lui de uriaș. Gâfâie, pentru că pervazul îngust al ferestrei i s-a înfipt între coaste. Apoi începe să răcnească la cei de jos, de afară: așteptați să plecăm și noi și abia după aceea, nemernicii dracului ce sunteți, puteți să dărâmați turnul de la temelie! Dar noi n-o să plecăm, suntem proprietari, uite aici actul cu care fac dovada că sunt proprietar, n-aveți ce-mi face! Tata slobozește peste ei un potop de înjurături și flutură în aer hârtia mare, galbenă, actul de proprietate. Dar vocea lui este acoperită de strigătele următorilor care aleargă pe strada principală să îl prindă pe Moghe și să-i tundă barba. Asta se întâmplă destul de des, dar de cele mai multe ori Moghe reușește să le scape. Moghe și bicicleta lui!

Apoi strigătele se aud din ce în ce mai slab și probabil că mulțimea de gură-cască venită să asiste la spectacol se întoarce de unde a venit. Pentru oameni, a mai trecut o zi în care au avut parte de distracție.

*

Turnul a fost construit cândva, demult. E un cilindru uriaș, atât de înalt, încât vârful nu i se vede. E împărțit în camere supraetajate, una singură pe nivel. Camerele nu au uși în lateral, ci în centru, acolo unde se află o coloană cilindrică ce trece prin dușumea și tavan, având în interior o scară în spirală, care duce undeva sus, în vârf. E o construcție ciudată cu care te acomodezi greu, dar de care nu te poți despărți ușor.

La parter și la etajul unu sunt camere pentru oaspeți și pentru cei care așteaptă să urce, iar la etajele doi, trei și patru sunt camerele unde locuim noi, proprietarii. În sus sunt, de asemenea, camere, dar noi nu am urcat niciodată acolo.

Ferestrele camerelor sunt strâmte și înalte cât peretele. Destinația turnului? Nimeni nu o cunoaște, sau nimeni nu vrea să vorbească

despre aceasta. Atâta doar că, la parter, pe o piatră veche, afumată, fixată cu mortar în perete, abia dacă se văd urmele unor litere. Ceva de neînțeles. Unii spun că acolo ar fi fost scris ceva legat de fericire, sau cam așa ceva. Dar eu nu cred nici atâta! Nimic nu e sigur, așa că, după lungi dezbateri și interpretări, s-a ajuns la concluzia că, sus, trebuie să fie ceva unde oamenii se simt bine și cine urcă nu-și mai dorește să se întoarcă.

Îl pun pe tata să-mi vorbească despre turn, dar povestea e aceeași: după ce l-a terminat de construit, m-a luat pe mine să mă îngrijesc de toate, povestește tata. Bătrânul aștepta cu nerăbdare ziua când o să plece sus.

Îl întreb pe tata: de ce se spune că, acolo, sus, oamenii se simt fericiți? Tata ocolește răspunsul, pentru că nici el nu știe prea bine, așa că îmi repetă cele pe care le-am mai auzit de multe ori: când a ajuns ziua aceea, bătrânul a plecat sus. Au mai plecat și alții, unii înaintea lui, alții după el. Înainte de a pleca, mi-a dat hârtia asta care, uite, s-a învechit de vremuri și mi-a zis: tu ești stăpânul cărămizilor din care e construit turnul și al locului pe care se află acesta. Atât! Apoi, după ce a plecat, eu m-am însurat cu maică-ta și ai venit pe lume tu.

*

Lumina nopții se zbate cu șoldurile înțepenite între canaturile ferestrei. Somnul tatei este agitat, sforăie și lovește din când în când cu bocancul în dușumea. Încerc să ascult povestea turnului spusă de cărămizile dezgolite. Turnul se leagănă ușor, apoi începe să se rotească și nu știu dacă se rotește cu adevărat sau merge într-o direcție nelămurită. Nu-mi dau seama dacă, de fapt, este turn sau tren și de la ferestrele acestuia văd satele și gările cu impiegați adormiți, cum vin în goană spre noi, ne bat în geamuri, noi trecem pe lângă acestea, iar ele rămân în urma noastră. Pe banca din față o femeie bolborosește încercând să spună ceva. Are niște ochi mari, de un albastru cum nu

am mai văzut până acum, un albastru spălăcit, cu nuanțe vineții, așa cum sunt ochii la peștele fiert. Îmi strâng haina la piept pentru că s-a făcut răcoare. Încerc să alung imaginea acestei femei. Dacă se uită la tine, te face să ametești și să ai dureri de cap. Trecem peste acele de cale ferată, sau poate bate cineva în ușă! Poate că zgomotul îl face femeia aceasta care împinge cu sânii ei mari, uscați ca tăciunele, în peretele vagonului. Visez.

Îl aud pe tata bolborosind și îmi dau seama că s-a trezit din somn. Au venit iar! zice mama. Au venit, îi răspunde el. Păi în miezul nopții? Nu-i nimic, femeie, culcă-te! Nu vreau să dorm, zice mama, spune-le să plece, nu vreau să te duci sus! Taci, nu mai plânge! o liniștește tata. Tac! Și nu plâng! Tu nu vezi că nu plâng? De ce tot zici că plâng?

Indivizii aceia bat acum în ușă strigând din rășputeri. Tata le deschide și ei năvălesc înăuntru cu cuțitele lucind. Vreo doi dintre ei ocolesc coloana cu scări care trece prin mijlocul camerei și ies pentru câteva minute din raza vederii noastre, fără ca noi să putem vedea dacă ei cercetează terenul ca niște oameni precauți, ori fură lucruri mărunte din cameră, pe care le ascund prin buzunare sau în gură.

Lăsați cuțitele! le zice tata. Lăsați cuțitele, mă! le zice șeful lor și indivizii se așază pe jos râgâind. Unul îmi trage perna de sub cap și și-o pune sub fund, ca să-i fie moale.

Credeam că te-ai mai gândit... încearcă șeful lor să deschidă discuția.

Sunt stăpânul locului, zice tata nervos, și al cărămizilor. V-am mai spus de o mie de ori că, dacă vă deranjează turnul și vreți să construiți altceva în locul acestuia, anunțați-ne să plecăm și apoi puneți dinamita! Cu condiția să-mi curățați cărămizile de mortar, ca să-mi pot face din ele o căsuță!

Nu putem dinamita, știi bine asta! Turnul s-ar prăbuși necontrolat și ar distruge construcțiile din jur. Singura soluție este să începem să stricăm începând de sus, din vârf. Îți punem la dispoziție mașini, lucrători specializați și tot ce vrei... Tot ce ai nevoie...

Nu am nevoie de oamenii voștri! Sunt stăpân pe acești câțiva metri pătrați de teren, iată, am și act de proprietate. Tata le arată hârtia galbenă. E un act foarte clar și, dacă am chef, vă dau afară chiar acum! Și mai e ceva: am și eu oamenii mei acolo, sus! Pe care trebuie să-i protejez. Am o mare răspundere față de ei!

Care oameni? întrebă șeful. Nu-i știți? Ia veniți încoace! le zice tata. Se ridică toți cu greu, de parcă le-ar părea rău, se apropie de ferestrele deschise și auzim cu toții șoaptele venind de undeva, dinspre vârful construcției. Ei sunt oamenii mei! zice tata arătând cu degetul spre cer.

Spune-le, zice unul, că le vom face o altă casă, mai mare și mai frumoasă! Eu nu le spun așa ceva! îi răspunde tata. Spuneți-le voi! Sau, mai bine duceți-vă sus și stați de vorbă cu ei! În felul ăsta ar putea să se rezolve totul, dacă vă duceți nu vă veți mai întoarce. Nimeni dintre cei care au urcat sus nu s-a mai întors!

Poate că ar mai exista o soluție, își dă cu părerea, împăciuitor, un altul. Nu mai există nicio soluție! i-o scurtează tata. Destul! Acum plecați! Îi îmbrânțește și îi lovește cu bocancii lui grei în spate, dar ei nu se supără, știind că trebuie să mai poarte tratative cu tata. Au plecat! zice mama nefericită. Da, au plecat, nu mai plânge! Au plecat.

*

Ne răsucim pe o parte și pe alta încercând să ne cârpim ochii cu un abur de somn, dar genele ne rămân crăpate, prin ele ni se prăvălesc gândurile în gol, printre ele se prăbușește tavanul afumat peste creierii noștri, odată cu dorințele și nesiguranța. Ochii loviți de nesomn ni se înroșesc, ni se umflă până când primele raze de rouă ale dimineții ni-i mângâie. Lumina care s-a zbătut la fereastră o noapte întreagă a reușit să taie cu ascuțiturile ei un loc mai larg și a năvălit în cameră.

Încă nu ne ridicăm din paturi, așteptăm să terminăm cu depănatul celor întâmpalte și al celor ce se vor întâmpla, dar telefonul

sparge liniștea dimineții. Clinchetul acestuia sună ciudat, dar mai ciudată este apariția telefonului aici, peste noapte, fapt care, la drept vorbind, nu-l prea băgăm în seamă pentru simplul motiv că se întâmplă atâtea ciudățenii în lumea asta.

Nu le răspunde! se sperie mama. Stai liniștită, vezi-ți de treaba ta! Auzi! Nu mai plânge! Dar nu plâng, nu vezi?

Tata ridică receptorul telefonului, ascultă calm, zice: nu, eu nu vin jos, în camera de oaspeți, mai bine veniți voi aici, în camera mea! Nu, eu nu merg sus, o să vă duceți numai voi, nicio grijă, e bine acolo, sus, n-o să vă mai întoarceți, până acum nimeni nu s-a mai întors!

Închide telefonul și, peste câteva minute, liniștea cade sub tropăitul picioarelor care urcă scările. Tata împinge cu umărul în ușă ca să nu poată intra nimeni, dar la prima bătaie a aceluia se dă la o parte și ei intră veseli. Tata le cere actele la control, pe care le cercetează concentrat, dar se vede că nu e atent, și doar stă cu privirea pironită pe documentul lor. Unul dintre ei încearcă să prindă cu pioane hârtia de camuflaj de la ferestre, dar tocul ferestrei e putred, iar hârtia groasă și rigidă nu se fixează și omul injură cumplit. Altul își unge bocancii grotesc de mari și de deformați cu seu de oaie, încercând zadarnic să-i lustruiască cu căciula.

Mizerabil mai e în camera asta! observă unul dintre ei și scuipă pe jos, frecând dușumeaua cu mânăca.

Și femeia asta care plânge! zice altul.

Puteți să plecați! Adio! le zice tata.

Nu spune adio, că o să ne reîntâlnim!

Nu o să ne reîntâlnim, pentru că nu o să mai coborâți de acolo! Toți care au plecat au promis că vor coborî, dar nu s-au ținut de cuvânt!

O să ne reîntâlnim când o să urci și tu! insinuează unul care tăcuse mâlc până atunci și care avea o față de om care nu știe ce vrea și ce zice.

N-am să urc! îi asigură tata.

N-o să urce pentru că el nu are acte pentru urcare, n-are pașaport! zice hohotind omul care tăcuse, lățindu-și fața lui de hipopotam. De-aia nu o să urce! N-are aprobare! N-are pașaport!

Tata se simte luat peste picior, se încruntă și ridică scăunelul de lemn masiv deasupra capului, gata să-i lovească. Dar ei se retrag spre ușă aruncând priviri speriate în urmă. Închid ușa cu grijă pe afară, se mai aude un «adio» și scăunelul aruncat cu furie se izbește de tâblia groasă a ușii, făcând pereții să tremure și mugetul de durere al loviturii se răsfrânge pe scările în spirală.

*

Stăm amândoi și răsucim din tutun și din hârtie groasă ruptă dintr-o carte veche, țigări tari care ne dau uscăciune și usturime pe gât. Aceeași cameră, aceleași ferestre și aceeași femeie care plânge mereu. Întrerup liniștea apăsătoare zicând, așa, într-o doară că, după părerea mea, trebuie să fie mulți, foarte mulți acolo, sus.

Da, sunt mulți de tot! De fapt, ei continuă construcția în sus și de aceea turnul nu poate fi stricat. De aceea e atât de înalt și nici nu se știe dacă va înceta vreodată să crească. Bătrânul l-a construit cu cap!

Într-o zi o să te duci și tu acolo! Ba nu, zice tata, pentru că atunci când a urcat, Bătrânul mi-a lăsat actul de proprietate. Dacă urc și eu, nu va mai exista proprietar și atunci ăștia ar putea să dărâme turnul! Înțelegi? Nimeni nu-i va mai putea împiedica! Și mai e ceva important: niciodată ei nu vor avea atâta putere de distrugere, cât să facă față construcției care se continuă permanent în sus! Asta să știi! Nu vor avea!

Fumul de țigară e înecăcios și tușim amândoi la unison. Încerc să-mi odihnesc mintea, și gândul meu se îndreaptă, fără să știu de ce, la Moghe și ai lui. Da, dintre toți, el este cel mai deosebit. Este cunoscut de toată lumea, în special pentru bicicleta lui ciudată cu care umblă peste tot și pe care o iubește ca pe o femeie. Nimeni nu l-a văzut pe Moghe mergând pe jos. Sunt nopți în care Moghe își ia

bicicleta în patul în care se culcă, și dorm îmbrățișați. Ziua, Moghe poartă pe cap un fel de căciulă imensă făcută din mai multe fesuri în care a îndesat toată umplutura de la o plapumă. Astfel, capul său este protejat de lovituri și nu sunt puțini cei care aruncă în el cu pietre încercând să-l nimerească, dar nu din răutate, ci doar să se distreze. Gurile trâncănitore spun că această căciulă, căreia n-ai cum să-i zici altfel văzând-o, ascunde un mare secret de-al lui Moghe, că acolo ar avea el niște aparate militare, un fel de radare cum au avioanele și rachetele, precum și niște bombe de mici dimensiuni, dar de o putere absolut devastatoare. Nu e de mirare că despre Moghe se spun tot felul de bazaconii. Omenirea se distrează alergându-l cu strigăte pe stradă, încercând să-l prindă și să afle ce ține el în cele două geamantane burdușite, unul fixat pe ghidonul bicicletei, iar celălalt pe portbagajul din spate.

*

Ascultăm tropăitul pașilor care urcă pe scări. Tata pune mâna pe pușcă și este gata să tragă. Dar individul e mai rapid, năvălește ca o furtună pe ușă, se repede, îl trânteste la pământ, îl lovește cu bocancii lui cu potcoave grele, îi ia pușca și i-o frânge pe genunchi. Geamurile răpăie sub ploaia de schije sărite din țeava sfărâmată a armei. Ei, gata! zice el și își așază la loc pe cap coșul cu hârtii, căzut în timpul luptei. Apoi mișcă voios din coada stufoasă și rostește semeț, cu atitudinea unui vestitor venit din partea împăratului: ți-am adus actele! S-a aprobat! Poți să urci și tu și să iei cu tine și nevasta! Apoi aruncă un pachet de acte nefolositoare pe podea.

N-am să urc! zice tata. N-am nevoie de actele voastre. Și-acum ieși afară! Cât mai repede! N-o să plece! zice mama. Nu-i așa că nu plecăm? Taci, nu mai plânge! N-o să mă urc, auzi, n-o să mă urc! strigă tata.

Faci cum vrei! zice mesagerul. Eu mi-am făcut doar datoria și ți-am adus aprobarea! La revedere!

Tata sare turbat pe masa care se face praf sub picioarele lui. Se repede, pune mâna pe valiza veche și vrea să-l lovească cu aceasta pe omul care tocmai a ieșit. Nu i se mai aud decât pașii în alunecarea omului pe scări.

Tata începe să arunce tot felul de lucruri în valiză. N-o să pleci? întrebă mama. Nu. N-o să plec! Tata aruncă în valiză tot felul de lucruri trebuitoare la drum lung. N-o să pleci? Lasă, nu mai plânge, femeie! Mama îl ajută să arunce în valiză lucrurile și din când în când lasă câte o lacrimă să cadă printre ele. Ar trebui să iau mai multe cămăși și să renunț la o mulțime de lucruri fără importanță, zice tata. Și pălăria mea de soare? zice mama, cred că acolo, sus e soare puternic. Mama înfășoară într-un ziar și o pâine mare. Pe drum, ar putea să li se facă foame, cine poate ști! Ar trebui să-ți pui și lucruri de-ale tale! zice tata. Da, da, era să uit haina mea cu guler din blană de vulpe!

Mă apropii de tata și, ca să mă observe, îl lovesc cu cotul. Dă-te mă la o parte, nu vezi că mă grăbesc? Tată, zic eu, de ce au venit hârtii numai pentru voi și pentru mine nu? Ești prea mic! Îmi zice el. Asta e! Nu mă împiedica, mai am o mulțime de treburi de făcut!

Apune soarele! zice mama. Trebuie să ne grăbim. Se reped amândoi și aruncă hainele de-a valma în valiză. Scotocesc prin casă, pe sub paturi, prin sobă, se ciocnesc în mișcarea lor haotică, aruncă lucrurile înapoi, gem de oboseală. Nu mai e nimic! Am luat tot! Hai mai repede! Dar n-o să mergem, nu? Nu, hai, nu mai plânge! Nu plâng!

Tata apucă valiza de toartă și se reped amândoi pe ușă. Pașii lor mai întâi urcă, apoi coboară, ușa se dă la o parte și ei revin: am uitat să luăm o lumânare! Dă-ne o lumânare! Una mai groasă, ca să nu se ardă numaidecât, trebuie să avem lumină până sus și drumul e lung! Tata bate nerăbdător cu bocancul în dușumea și-l aud înjurând. Le aduc o lumânare groasă. Nu te supăra, se dezvinovățește tata, dar trebuie să mergem toată noaptea! Acum rămâi stăpân aici! Îmi întinde hârtia mare, îngălbenită, actul. Ține actul! Acum e rândul tău! La revedere!

Pornesc amândoi pe scări, în sus. Nu mai plânge, zice tata trăgând valiza grea care se izbește cu zgomot de fiecare treaptă. Nu plâng! Stai mai încet, că nu pot să urc repede! Dar n-avem timp de pierdu! Of, Doamne, n-am să pot urca, auzi, n-am să pot urca! Mama plânge în hohote. Stai mai încet! Ești prea departe și lumânarea e la tine. Nu mai văd nimic. Ah, Doamne, n-am să pot urca!

Stau în ușa deschisă și le aud pașii și plânsul care se pierd în liniște. Târziu, când nu-i mai aud deloc, turnul e cuprins de un hohot de râs prăvălit din înălțimi. De nu știu unde, se aud țipetele disperate ale lui Moghe. Tatăl lui și cei doi băieți, frații lui Moghe, l-au prins, l-au legat de dudul gros din mijlocul curții și s-au apucat să-i tundă părul hălăciugă, cleios și nespălat de ani buni, precum și barba roșie, uriașă, prin care colcăie tot felul de gănganii. După ce-l vor tunde, vor arunca asupra lui găleți de apă, îl vor freca cu cărpe și săpun de straturile de jeg și vor spune că, dacă nu ar avea mintea rătăcită, Moghe ar fi un exemplar de mascul reușit. Un bărbat după care să leșine toate femeile!

Un timp, tuns la piele în cap și pe față și mai ales cu toate bagajele din geamantane arse pe foc, Moghe va fi de nerecunoscut. Abia după câteva luni de zile, lucrurile vor arăta la fel ca dintotdeauna.“

N.B. – După ce am re(citit) această povestire, mi-am dat seama că, pe vremuri, scriam mult mai bine și eram mai deștept decât în prezent.

02. – Singurul vapor (evident, cu pânze!) care a trecut pe la Marcona (de atâtea și atâtea ori) a fost doar cel din capul meu.

După cum se poate vedea pe orice hartă, Marcona este așezată pe o câmpie netedă, fără niciun fel de denivelări. O câmpie sece-toasă, ziceam, singurele ei elemente care au ceva comun cu apa fiind doar o gârlă nu prea mare, cu puțini pești, dar în care s-au înecat atâtea oameni neatenți. Și vreo câteva băltoace pentru rațe,